"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେ ଏବେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ, ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେଉଛ, ତେଣୁ ତୁମେ ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରିବା ଉଚିତ୍, କେବେହେଲେ କାନ୍ଦିବା ଉଚିତ୍ ନୁହଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଭାରତକୁ ସାହୁକାର କରାଇବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ କେଉଁ କଥାରେ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଯେପରି ମୁଁ ରୂପ ବସନ୍ତ ଅଟେ, ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରୂପ ବସନ୍ତ କରୁଛି । ଯେଉଁ ସବୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମିଳିଛି ସେଗୁଡିକୁ ଧାରଣ କରି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଦାନ କର । ଏହି ମହାଦାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭାରତ ସମୃଦ୍ଧ ହେବ । ଯେପରି ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ସେହିପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦିଅ । ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା— ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ଏବଂ ସୁଖଦାୟୀ କରିବା ।

ଗୀତ:- ଇନସାଫ କି ଡଗର୍ ପର୍....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ କଂଗ୍ରେସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କଷ୍ଟ ସହନ କରି ଇଂରେଜମାନଙ୍କଠାରୁ ଭାରତକୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହି ଗୀତ ତାଙ୍କ ଖୁସୀ ପାଇଁ ଅଟେ । ଖୁସିର ଉତ୍ସବ ତ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଚାହେଁ କେତେ ବି ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ବଦଳିଲା ନାହିଁ ନା । ଦୁନିଆ ତ ସେହି ପୁରୁଣା ହିଁ ରହିଲା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଆମେମାନେ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଉଛୁ । ସେମାନେ ତ ଶ୍ରୀମତ କହିବେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ତ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆରେ ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଶ୍ରୀ ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ବାବା କହିବା ଶୋଭା ପାଉନାହିଁ । ଶ୍ରୀ ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ ବୋଲି କହିବା, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାବାଙ୍କର ମତ ତ କହିବା ନାହିଁ । ତୁମେ ଏହି ଭାରତକୁ ପୁନଃ ପବିତ୍ର କରୁଛ । ଭାରତ ଖଣ୍ଡ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କାହିଁକି ନା ଏହା ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ଜନ୍ମଭୂମି ଅଟେ । ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଯିଏ ପିତା ଅଟନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଏହି ଭାରତ ହେଉଛି ଜନ୍ମଭୂମି । ଏହାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ତୀର୍ଥ ବୋଲି କୁହାଯାଏ, ଏହାଭଳି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ତୀର୍ଥ ଆଉ କୌଣସି ଦେଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗୀତାରେ ନାମ ବଦଳାଇ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଭାରତବାସୀ ନିଜେ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହି ଭାରତ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ଜନ୍ମଭୂମି ଅଟେ । ଯଦିଓ ଶିବରାତ୍ରି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶିବ କିଏ ? ସିଏ କେବେ ଆସିଥିଲେ ? ତାଙ୍କର ନାମ -ରୂପ କ'ଣ ? ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି । ଆଜିକାଲି ଶିବଲିଙ୍ଗ ଉପରେ ଧଳା ରଙ୍ଗର ତାରକା ଚିତ୍ରୀତ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ । କିନ୍ତୁ ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କିପରି କରିବେ— ସେଥିପାଇଁ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସିଏ ତ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ତ ହୀରା ବ୍ୟବସାୟୀ ଥିଲେ । ବାବାଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି ଏଭଳି ଦୁର୍ଲଭ ପଥର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯାହାକୁ ଷ୍ଟାର ରୁବି, ଷ୍ଟାର ମାଣିକ, ଷ୍ଟାର ନୀଲମ ଆଦି କହିଥାଆନ୍ତି । ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଅଟେ । ଖବାକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିଥିଲା ଯେ ଅମୁକ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ସବୁଠାରୁ ଅମୂଲ୍ୟ ଷ୍ଟାର (ମୂଲ୍ୟବାନ ପଦାର୍ଥ) ଚୋରୀ ହୋଇଗଲା । ଏହି ଲାଲ ଶିବଲିଙ୍ଗ ମଝିରେ ପ୍ରକାଶମାନ ତାରକାର ଚିହ୍ନ ରହିଛି । ପ୍ରକାଶମୟ ତାରକା, ବୁଝାଇବାକୁ ସହଜ ହେବ । ତାରକା ପ୍ରକାଶମୟ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା, ପ୍ରକାଶମୟ ଏହିଭଳି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । କଥା ତ ଏକା କେବଳ ଷ୍ଟାର ଲଗାଇଦେଲେ ଆଉ କିଛି ଲେଖିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ହୋଇଯିବ । ତଳେ ଏହି ଲେଖା ତ ରହିଛି ଯେ— ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ଆପଣଙ୍କର ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର କାହିଁକି ନା ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନାକାରୀ ଈଶ୍ୱର ପିତା । ତେଣୁ ପ୍ରକାଶମୟ ତାରକା ଚିତ୍ରୀତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । ଏଭଳି ପଥର ରହିଛି ଯାହାର ପ୍ରକାଶ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ । ଏଠାରେ ଏଗୁଡିକର ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏସବୁ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇଯିବ । ସେଠାରେ ଏହି ରତ୍ନ ଗୁଡିକୁ ପଥର ଭଳି, ମହଲ ଗୁଡିକରେ ଖଞ୍ଜା ଯାଏ । ଏହି ଦୁନିଆ ଏବେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ, ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଯିଏ ଯେତେ ପଢିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ନିଜେ ପଢିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢାଇବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ, ଆମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମା ସହିତ ସମାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ତା'ର ରୂପରେ କୌଣସି ଫରକ ପଡିନଥାଏ । ଶରୀର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟରେ ମଧ୍ୟ ଫରକ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ଅଟେ, ସେଥିରେ ଅବିନାଶୀ

ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଜାଣିଛ । ଯେମିତି ଆତ୍ମାର ରୂପ ତାରକା ଅଟେ, ତେଣୁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଅଜବ ତାରକା । ଅଜବ ଅଟେ ନା । କେତେ ଛୋଟ ତାରକା, ସେଥିରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି କଥା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ବହୁତ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବେ, କହିବେ ବାସ୍ତବରେ ଏମାନଙ୍କୁ ତ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଇଂରାଜୀ ଜାଣନ୍ତି, ତୁମେ ହିନ୍ଦୀରେ କୁହ, ପୁଣି ଅନୁବାଦକ ତାଙ୍କୁ ଇଂରାଜୀରେ ଅନୁବାଦ କରି ଶୁଣାଇବ । ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଅନୁବାଦକ ଥାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ତ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ବାବା ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହେବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖଦାୟୀ କରାଇବା— ଏହା ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ତୁମେ ନିଜେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏତେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମହାଦାନ । ଜ୍ଞାନର ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ସହ ସମାନ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଯଦି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ହୋଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଭାରତ ଏତେ କାଙ୍ଗାଳ କାହିଁକି ହୋଇଥାନ୍ତା ? ତେଣୁ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେ ପରମ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ରୂପ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ବର୍ଷା କିପରି କରାଇବେ ? ନିଶ୍ଚିତ ଶରୀର ତ ଦରକାର । ତେବେ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ରୂପ-ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗୀ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଗୁଡିକର ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣା କରିବା ଦରକାର । କହୁଛନ୍ତି ନା— ଶିବବାବା, ବମ୍-ବମ୍ ଭୋଳାନାଥ ମୋର ଝୁଲା ଭରିଦିଅ । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ଝୁଲା ଭରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ତୁମର ମହଲ ହୀରା ନୀଳାରେ ତିଆରି ହେବ । ତେଣୁ ଏହି କଥା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁଠାରେ ବାବା ରହୁଛନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବାଣଧାମ ଅଥବା ମୁକ୍ତିଧାମ । ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ । ତେବେ ତାହା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଘର ହେଲା ନା । ତାହା ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଘର ଅଟେ । ବାବା ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବା ଅମାପ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନଦେବ ତେବେ ଆଉ କିଏ ଦେବ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍, ମୁଁ ଅମୁକ...... ଏସବୁ ହେଉଛି ଦେହର ଧର୍ମ, ତେଣୁ ଏସବୁକୁ ଛାଡି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଯାହାକୁ ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି— ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତିପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ଗ୍ରନ୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଅଛି ନା— ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସ୍ମରଣ କରିବ... ତେବେ କୁକୁର ଘୁଷୁରିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ତ ମିଳୁଛି ନା । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ଏବଂ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଏବଂ ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେବ । ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଅଭିନୟ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ନାଟକ ଅନେକ ଥର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଆସିଛି । ଏହାର କୌଣସି ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାର ଆଦି ଏବଂ ଅନ୍ତ ରହିଛି । ପୁଣି ଆପେ ଆପେ ଏହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ । ଏହି କଥା ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର ଯେ ସେମାନେ— ଆସି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣନ୍ତୁ । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଧରିନିଅ, ଯଦି ପୋପ କହିବେ ଯେ ଲଢେଇ କର ନାହିଁ ତେବେ କ'ଣ ସେମାନେ ମାନିବେ କି ? ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ପୋପ ଏବଂ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଗୁରୁଙ୍କର ମତରେ କାହିଁକି ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି ? ଏମାନେ କାହାରି କଥା ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିଯିବେ । ପୂର୍ବରୁ ଏଠାରେ କେବଳ ତୁମେ ସିନ୍ଧିମାନେ ଥିଲ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ଆସିଲେଣି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ଅଧିକାରୀ ହେବେ । ଏଥିରେ ଥକିଯିବାର ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦୃଢ ଗତିରେ ପ୍ରସାରିତ ହେବ । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ସେବାର ବହୁତ ଗୁରୁ ଦାୟୀତ୍ୱ ରହିଛି । ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବସିବେ ଏବଂ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେବେ । ତେଣୁ ମହାଦାନୀ ହେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆରେ ମନୁଷ୍ୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବୀମା କରିଥାଆନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଅଥବା କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମରେ ଦାନ କରନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କୃଷ୍ଣ ତ ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦାନ ନେଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର ହୋଇଗଲେ କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଲେ ନା । କିନ୍ତୁ କିପରି ନେଲେ ? ଏହି କଥା କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ବାବା ହିଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି । ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ହିଁ ଦାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । କନ୍ୟାଦାନ କରନ୍ତି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦାନ କରିବାକୁ ଆସିଛି, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରବନ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ଖର୍ଚ୍ଚ ତ ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ରହୁଥିବା ପିଲାମାନେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଛନ୍ତି । ଇବ୍ରାହିମ୍, ବୁଦ୍ଧ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆଦି ମହାନ ଆତ୍ମାମାନେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସିବେ । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବେ, ତେବେ ଯାଇ ତ ପଦ ପାଇବେ ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ଭାରତ ସହ ନିବିଡ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି । ସେମାନେ ଭାରତଠାରୁ ରାଜତ୍ୱ ଛଡାଇ ନେଲେ ଏବଂ ଏବେ ରାଜତ୍ୱ ଫେରାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ତ ଭାରତର ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଭାରତକୁ କେହି ଆକ୍ରମଣ କରିବ ତେବେ ସବୁ ଧନ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ସେମାନେ ତ ବହୁତ

ପଇସା ଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଧନ ରାଶି ନଷ୍ଟ ନ ହୋଇଯାଉ ତେଣୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଭାରତକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ । ଏମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ଏବଂ ପ୍ରତିଦାନ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ତ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଭାରତ ଗରିବ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବେ ସହଯୋଗ କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଆସି ସହଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଏବଂ ବାବା ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ସହଯୋଗ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବହୁତ ଭଲ ଆୟୋଜନ କରି ସେଠାକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେତେ ଭଲ ଭଲ ଚିତ୍ର ରହିଛି, ଏଗୁଡିକରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଯିବ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ କେତେ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯିବେ । ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ କେହି ପ୍ରେରଣା ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଛି । ଶଙ୍କରଙ୍କର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ, ଏହା ତ କେବଳ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ନାମ ରଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ ସେମାନେ ଖୁସି ହୋଇ ତୁମକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବେ । ବହୁତ ବିଦେଶୀ ଆସିବେ । ତେଣୁ ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଦାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଆମ ଆଖିରେ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅନାଥ, କାଙ୍ଗାଳ ଅଟନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆର ଆତ୍ମା ଅନାଥ ବାରବୁଲା, କାହିଁକି ନା ମାତା ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ, ତେଣୁ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ସେବାର ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟ ଦେବେ ଯେ ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝ, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଆତ୍ମା ଖୁସି ହେଉଛି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏବେ ନାଟକ ପୁରା ହେଉଛି, ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ପୁଣି ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବୁ । ଆମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଧରି ପୂଜାରୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ପୂଜ୍ୟ ହେବାକୁ ଯାଉଛେ । ତେଣୁ ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରିବା ଦରକାର । ଖୁସି ନ ରହିବା କାରଣରୁ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି । ଯିଏ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ସିଏ ପଦ ହରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ହଁ, ଯଦି ଏଭଳି ସୁଖଦାତା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଆଖିରୁ ସ୍ନେହର ଅଶ୍ରୁ ଝରୁଛି ତେବେ ତାହା ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଯାଉଛି । ଯିଏ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସରଣ କରିବେ ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବେ । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ଶ୍ରୀମତ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ସମୟରେ ବହୁତ କଷ୍ଟର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆଗରୁ ତ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ, ଆଜିକାଲି ସରକାର ବହୁତ ସହଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତି ପାଦରେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସରଣ କର । ଯଦି ସାବଧାନରେ ଚାଲିବ ତେବେ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ, ନଚେତ୍ ହରାଇ ଦେବ । ତେଣୁ ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ରାୟ ନେବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖିବାକୁ ହେବ ମାର୍ଫତ୍ ବ୍ରହ୍ମା ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ, ତେବେ ଯାଇ ଶିବବାବା ମନେ ପଡିବେ । କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଲେଖିବା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଦିନେ ନା ଦିନେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ନିଶ୍ଚିତ ଖୋଲିବ । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବାର ସଉକ ରହିବା ଦରକାର । ବହୁତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ଖର୍ଚ୍ଚର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆପେ ଆପେ ହୋଇଯିବ । ସହଜରେ ସବୁ କିଛି ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ତିନି ପାପ ଭୂମି ମିଳିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତୁମେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିଥିଲ ।

ଆଚ୍ଛା, ତୁମେମାନେ ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ସେତିକି ଧାରଣା ତ ହେବା ଦରକାର ନା । ଅଧିକ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ବୁଝିପାରିନଥାନ୍ତି । ଯଦିଓ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜଣଙ୍କୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଏମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ପଢାଉଛନ୍ତି ଅଥବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ କରାଇବା ଦରକାର । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରିବ ଯେ ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ । ରଚୟିତା ତ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ଅଛି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରଚୟିତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ରଚନା ହେଉଛି । ଭଗବାନୁବାଚ— ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ଲକି ସୀତାରାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରମାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସିବା ନିମନ୍ତେ ସେବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ହେବ । ମହଦାନୀ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଜ୍ଞାନ ଦାନ କରିବାରେ କିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି ତେବେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ ।

(୨) ଏହା ହେଉଛି ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢିବାର ରାସ୍ତା ତେଣୁ ବହୁତ ସାବଧାନତା ପୂର୍ବକ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ଶ୍ରୀମତ ନେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଭ୍ରୁକୁଟୀ କୁଟୀରରେ ବସି ଅନ୍ତର୍ମୁଖତାର ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରୁଥିବା ପ୍ରକୃତ ତପସ୍ୱୀ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜର ବାଣୀକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖି ସମୟ ଓ ଶକ୍ତି ଜମା କରିଥାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱତଃ ଅନ୍ତମୂର୍ଖତାର ରସ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ତର୍ମୁଖତାର ରସ ଏବଂ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବାର ରସ ମଧ୍ୟରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ଅଛି । ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ଭ୍ରୁକୁଟୀ କୁଟୀର ମଧ୍ୟରେ ତପସ୍ୱୀମୂରତର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ସେ ମନ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପର ଏବଂ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟର୍ଥ ବାଣୀର ମୌନ ବ୍ରତ କରିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖତାର ଅଲୌକିକ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****